

இன்று உலக மகளிர் தினம். ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர் சமானமாக வாழும் வாழ்க்கையும், அனாதைத் துத் தரப் பினராமே சரிநிகர் சமானமாக வாழும் வாழ்க்கையுமே சமிக் பிளக ஞுமை க மனிதர்களின் எதிர் பார்ப்பும் நம்பிக்கையுமாக இருக்கமுடியும். அதசேமயம், எப்போதும் சிலர் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவே தம்மனை நிறுத்திக்கொள்வார்கள். **Playing the victim card.** அதசெய்யும் ஆண்களும் உண்டு. அது எனக்குப் பிடிக் காத விஷயம். அதபேலால், மாற்றுத்திறனாளிகளையும், அவர்கள் பிரச்சினைகளையும் முன்னிலைப்படுத்துதும் மக்கள் இயக்கங்கள், பெண்கள் இயக்கங்கள் குறைவு என்பதும் வருத்தத்திற்குரிய உண்மை.

THE AGE OF ABILITY என்ற ஓபஸேபுகப் பக்கத்தில் மார்ச் 5ஆம் ததீதி பகிரப்பட்ட ஒரு காணொளி உரையை பதிவுகள் இணையதள ஆசிரியர் கிரிதரன் நவரத்தினம் முகநிலில் தண்டமை -லணில் பதிவிறையுள்ளார். **NORA ZEMERA** என்ற **BHUTAN** நாட்டசைச் சரேந்த மாற்றுத்திறனாளியான, இளம்பெண்ணின் (பாகிஸ்தானிய தசேய தலகைக் காட்சியில் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராக இயங்கிவரும் இவர் ஓபஸேபுக்கிலும் இருக்கிறார் என்று நினகைக் கிறனே) இந்த உரையை மகளிர் தினமான இன்று என்னால் முடிந்த அளவு மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவது அவசியம் என்று தனோன்றியது. அத்தனை எழுச்சிமிக் உரை இது. _ லதா ராமகிருஷ்ணன்

நீங்கள் என இயலாமையைப் பார்க்கிறீர்கள். நான் என திறமையைப் பார்க்கிறேன். நீங்கள் என்ன ஊனமுற்றோர் என நழுகைக்கிறீர்கள். நான் என்ன மாற்றுத்திறனாளி என்று அழகைக் கிறேன். உங்கள் வாழ்க்கையில் சில நிகழ்வுகள் நரேலாம். அவை உங்களையுடன்துபகைச் செய்கின்றன; உருக்குலையைச் செய்கின்றன. ஆனால், அவையே உங்களையுடன்துபகைச் செய்கின்றன. ஆகச் சிறந்த பாங்கில் வார்த்தடுக்கின்றன; வடிவமைக்கின்றன. என வாழ்க்கையிலும் அப்படியொரு சம்பவம் நடந்தது. எனக்குப் பதினெட்டு வயதாகும்பொது என திருமணம் நடந்தது. எனக்குத் திருமணம் செய்துவகைக் கவண்டும் என்று என தந்தை விரும்பினார். நான் அவரிடம் சொன்னதெல்லாம் இதுதான்: நான் திருமணம் செய்துகொள்வது உங்களக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்குமானால் நான் அப்படியே ஆகட்டும். அந்தத் திருமணம் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியானதாக இருந்ததில்லை.

திருமணமாகி இரண்டுவருடங்களே ஆகியிருந்தபோது நான் ஒரு கார் விபத்தில் சிக்கிக்கொண்டேன். எப்படியோ என கணவர் தபிங்கிவிட்டார். கார் ஒரு ஆழ்பள்ளத்தில் விழுந்துவிட்டது. அவர் எப்படியோ சமாளித்து காரிலிருந்து குதித்துத் தன்னகை

காப் பாற்றிக் கொண்டு விட்டார் . அவர் தப் பித் ததில் எனக் கு மகிழ் ச் சியடே .

ஆனால் , நான் காரிலயே இரூக் கும் பபியாகியது . எனக் கு ஏராளமான காயங் கள் ஏறப் பட்டன . நீ ண்டப் படியல் அது . கடே டு பீ தியடநத் துவிடாதீ ர் கள் . மணிக் கட்பில் எலும் புமுறிவு , தளேப் பட்டை எலும் பும் , கழுத் துப் பட்டை எலும் பும் மூறிந் துவிட்டன . என் னுடயை விலா எலும் புக் கபுடு மூழுவதுமாக நளாறுங் கிவிட்டது .

இவ் வாறு இடுப் பு எலும் புக் கபுடு மூழுவதுமாக நளாறுங் கிவிட்டதால் என் நூரயீ ரல்களும் கல்லீ ரலும் மிக மளாசமாக பாதிக்கப் பட்டன . என் னால் மபிச் சுவிட முடியவில் லை . சிறுநீ ரை அடக் கிக் கொண்டு உரிய நரேத் தில் வளியறே றும் கட்டபுப் பாட்டை என் சிறுநீ ரகங் கள் அறவே இழந் துவிட்டன . மூதுகூத் தண்டுவடத் தில் மபின்று எலும் புகள் மூழுவதுமாக நளாறுங் கிவிட்டன . அதன் விளவைக நான் அதற கூப் பிறகான வாழ் க் கையில் இயங் கவே இயலாதவளானனே .

இறுதியாக ஓர் மரூத் துவமனயில் சரேக் கப் பட்டனே . இரண்டரலை மாதங் கள் அங்கே இரூந் தனே . எத் தனயையே அறுவசைகிச சகைள் நடந் தன . ஓர் நாள் மரூத் துவரளாருவர் என் னிடம் வந் தார் . “நீ ங் கள் ஓர் ஓவியக் கலனாருக ஆசபைப் பட்டதாகவும் , ஆனால் , கூடும் பத் தலவையாகிவிட்டதாகவும் நான் களே விப் பட்டனே . ஓர் மளாசமான தகவலை உங் களூக் கூத் தந் தாகவணே டிய நிலயில் இரூக் கிறனே . உங் களால் இனி ஓவியந் தீ ட்ட முடியாது . ஏனெனில் , உங் களூடயை மணிக் கட்பும் , கயையும் மிக மளாசமாக பாதிக்கப் பட்டுள் ளதால் உங் களா இனி பனாவகை கையில் பிபிக்க இயலாது . மறுநாள் மரூத் துவர் மீ ண்டும் வந் து என் னிடம் கபிநினார் : “உங் களூடயை மூதுகூத் தண்டில் ஏறப் பட்டுள் ள காயம் மிக மளாசமானது . அதனால் உங் களால் இனி எழூந் து நடக் க முடியாது . உங் கள் மூதுகூத் தண்டில் பளாறுத் தப் பட்டுள் ள செயறக் கை உறுப் பு காரணமாய் இனி உங் களால் கூழந் தை பறெ ற்டெக் க முடியாது”

அன்று நான் மூழுவதுமாய் நளாறுங் கிப் பனானே . என் அம் மாவிடம் கடே ட்டனே : ‘இது ஏன் எனக் கு நடந் தது?’ அன்றுதான் நான் என் வாழ் க் கயையையே , இரூப் பயையே களே விக் குடப் புத் தத் தளாடங் கினனே . ‘நான் ஏன் இன் னமும் உயிரளாபிரூக் கிறனே ?’ என்று என் னை நானே கடே ட்டுக் கொண்டுனே .

அப் பழூதுதான் ஆன் மாவூக் கு நிவாரணமளிக் கும் , ஆன் மாவகை குணப் புதுத் தும் சக்தி வாரத் தகைகளுக் கு இரூப் புதை நான் உணர்ந் துகொண்டுனே . என் அம் மா என் னிடம் சளாந் தாரக் கள் : “இதுவும் கடந் துவிடும் ” கடவுளிடம் உனக் கான பளரிய திட்டம் ஒன்று இரூக் கிறது . அது என் ன என்று எனக் குத் தளரியாது . ஆனால் , கண்டிப் பாக அவரிடம் உனக் கான ஓர் மகத் தான திட்டம் இரூக் கிறது” .

அத் தனதை துயரத் திலும் , கயைறுநிலயிலும் அந் த வாரத் தகைகள் மந் திரச் சளாறக் களாய் என் னை ஆடக் கொண்டுன . அவகை என் னதைத் தளாடர்ந் து வாழ்வதைத் துக் கொண்டுபிரூந் தன . ஓர் நாள் நான் என் னுடயை சகளாதரரக் களிடம் சளாந் தனே : “என் னிடமிரூப் புது உரூக் குலநத் தகை என் புது எனக் குத் தளரியும் . ஆனாலும் , இந் த மரூத் துவமனயின் வளே ளசைச் சுவரக் களையையே பாரத் துக் கொண்டுபிரூப் புது எனக் கு அயர் வாக இரூக் கிறது . இந் த வளே ளதைத் துணிகளையையே அணர்ந் துகொண்டுபிரூப் புது என் னகைக் களதைத் துப் பனாகச் செய் கிறது . என் வாழ் வில் வண் ணங் களசைச் சரேக் கவணே ட்டும்

Written by - நனாரா சமரரா (NORA ZEMERA) | தமழாக் கம் : லதா ராமகிருஷ்ணன் -
Friday, 08 March 2019 08:10 - Last Updated Friday, 08 March 2019 08:19

என்று விரும்புகிறனே. ஏதாவது செய்ய விரும்புகிறனே. எனக்குச் சில வண்ணங்களைக் கொண்டுவந்து தாராங்கள். எனக்கு ஓவியந்தீட்ட ஆசையாய் இருக்கிறது”.

ஆக, நான்தீட்டிய முதல் ஓவியம் என மரணப்படுக்கையின் மீ திருந்துதான். அப்படி நான் என முதல் ஓவியத்தை தீட்டியபோது அது வறும்மே ஒரு ஓவியமோ அல்லது எனனுடைய ஆசையோ அல்ல. அது எனக்கான சிகிச்சை. பிறகு நான் மருத்துவமனையிலிருந்து அனுப்பிவைக்கப்பட்டு வீட்டுவந்துசேர்ந்தனே.

வீட்டிற்கு வந்தபிறகு, எப்பொழுதும் படுத்துக்கொண்டே யிருப்பதால் உடல் அழுத்தப்பட்டு எனனுடைய பின்பகுதியிலும் விலா எலும்பிலும் நிறைய புண்களும் ரணங்களும் ஏற்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. என்னால் உட்கார இயலவில்லை. என உடலில் நிறைய நோய்த்தொற்றுக்களும், ஓவ்வாமகைகளும் (அலர்ஜி) இருந்தன. நான் எப்பொழுதும் படுக்கையில் நிராக நீட்டிப்பது திருக்கவண்டும் என்று மருத்துவர்கள் கூறினார்கள். அப்படி ஆறுமாதங்களல்ல, ஒரு வருடமல்ல – இரண்டு மூன்று வருடங்கள் நான் படுக்கையிலேயே கிடந்தனே – ஒரே அறையில் அடைபட்டுக் கிடந்தனே. ஜன்னல் வழியாக வளையெபார்த்தபடி, பறவகைகளின் கீச்சொலிகளைக் கேட்டபடி.... 'ஒருவளையை அந்த நாள் வரலாம் – நானும் எனனுடைய குடும்பத்தாரோடும் வளையே சேன்றும் இயற்கையை ரசிக்கவும் காலம் ஒன்று வரக்கூடும்' என்று எண்ணியபடியே.....

அப்போதுதான், மனிதர்கள் எத்தனை பறையெறவர்கள் என்பதை என்னால் உணரமுடிந்தது. அப்போதுதான் நான் என்று உட்காரப்போகிறனேனோ அன்று என்கை மனிதர்களிடம் எனனுடைய வலிகளைப் பற்றி எடுத்துரைத்து அவர்கள் எத்தனை பறையெறவர்கள் என்பதை அவர்களிடம் எடுத்துரைக்கப்போகிறனே என்பதை நான் உணர்ந்துகொண்டனே. ஆனால், அவர்களோ தங்களையே அதிரஷ்டசாலிகள் என்று எண்ணுவதேயில்லை.

அன்று நான்தீர்மானித்துக்கொண்டனே – எனனுடைய பயங்களையே எதிர்த்துப் போராடுவனே. கண்டிப்பாகப் போராடுவனே. நம் எல்லோரையும் பலவிதமான அச்சங்கள் அலகைக் கழிக்கின்றன. நம்மால் அறிந்துணர முடியாதவைகளைப் பற்றிய அச்சம், இழப்புகள் குறித்த அச்சம். மனிதர்களை இழப்பது குறித்து, உடல்நலனை இழப்பது குறித்து பணத்தையே இழப்பது பற்றி, யெல்லாம் எத்தனையெத்தனை அச்சங்கள். நாம் பார்க்கும் வலையில் யாரும் எட்டாத உயரத்தை அடைய ஆசைப்படுகிறோம், பறும் புகழும் அடைய விரும்புகிறோம், மலும் மலும் பணத்தையே ஈட்டிப் பரிதவிக்கிறோம், இப்படி எல்லா நெரமும் அச்சங்களால் பீடிகப்பட்டிருக்கிறோம்.

எனவே, ஒருநாள் நம்மை ஆட்டிப்படக்கவும் அந்த அச்சங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எழுதிப் பட்டியலிட்டனே. இந்த அச்சங்கள் அத்தனையையும் நான் எனிடம் இல்லாமலாக் கப்போகிறனே. இவற்றைப் பின்னுக்குத்தளளி முன்னரேப் போகிறனே என்று முடிவையெடுத்துக் கொண்டனே. ஒரு சமயத்தில் ஒரு பயத்தை எதிர்க்கொண்டு மோதி வெற்றிகொள்வது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டனே.

எனனுடைய மிகப் பெரிய அச்சம் எது தெரியுமா? விவாகரத்து. என்னையெனியும் விரும்பாத ஒரு நபரையே விடாமல் இறக்ப்பற்றியிருக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தனே. எப்படியாவது அந்த உறவை சரியாக் கிவிட வேண்டும் என்ற விரும்பத்தோடும் முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தனே. ஆனால், இது என

Written by - நாரா சமேரா (NORA ZEMERA) | தமிழாக்கம் : லதா ராமகிருஷ்ணன் -
Friday, 08 March 2019 08:10 - Last Updated Friday, 08 March 2019 08:19

அச்சம்தானே தவிர வறேதேமில்லை என்பதை என்று உணர்ந்து கொண்டனோ அன்றே நான் அந்த மனிதரை அவர் வழியில் சிலை விட்டதன் மூலம் எனக்கு விடாமையளித்துக் கொண்டேன்.

என்னமன்றி தியாக, உணர்வு தியாக மிக வலுவானவளாக மாற்றிக்கொண்டுவிட்டு தால், அவர் மறுமணம் செய்துகொள்ளப்போவதாகத் தெரியவந்த நாளில் அவருக்கு ஒரு குறுஞ்செய்தி அனுப்பினேன். “உங்களுக்கு என் மனமாரந்த நல்வாழ்த்துகள். வாழ்வின் எல்லா நலவளங்களும் உங்களுக்குக் கிடைக்கட்டும்.” அவருடைய நல்வாழ்வுக்காக நான் இன்றும் பிரார்த்தனை செய்கிறேன் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

இரண்டாவதாக, என்னால் இனிதாயாக முடியாது என்ற உண்மை. அது தெரியவந்தபோது நான் உண்மையிலேயே மூழுவதுமாக நொறுங்கிப்போய் விட்டேன். ஆனால், அதன்பின் நான் உணர்ந்து கொண்டேன் – ‘உலகில் எத்தனையோ குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வணேடியதில்லாம் ஒன்றையொன்றுதான். ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதல். ஆகவே, அழகுக்கொண்டேயிருப்பதில் பயனில்லை. போ, போய் ஒரு குழந்தையை தத்தெடுத்துக்கொள். அதைத் தான் நான் செய்தேன்.

நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டோம் என்று நாம் நின்கைக்கிறோம் – மூழாமையான மனிதர்கள் நிறைந்த உலகில் மூழாமையற்றவர்களான நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட மாட்டோம் என்று நாம் நின்கைக்கிறோம். எனவே, உடற்குறைகுறித்த விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்த ஒரு தன்னார்வத்தொண்டுகளாக நிறுவனத்ததைத் தொடங்குவதற்கு பதிலாக – அவை ஒருவருக்கும் பயனளிப்பதில்லை என்று எனக்குத் தெரியும் – நான் அடிக் கடி பொதுவெளியில், மக்கள் மத்தியில் தோன்ற ஆரம்பித்தேன்.

நான் ஓவியந்தீட்ட ஆரம்பித்தேன். பாகிஸ்தான் தசீயத்தொலகைகாட்சியில் நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராகப் பணியில் சரே முடிவெடுத்தேன். கடந்த மூன்று வருடங்களாக நிறைய நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி வருகிறேன். ஐ.நாவில் பாகிஸ்தான் பண்களாகான தசீய நல்லணைத்த துதரானை (Goodwill ambassador). இன்று பண்கள், குழந்தைகளின் நலன்கள், உரிமைகளுக்காகக் குரல்கொடுத்து வருகிறேன். அனைவரையும் உள்ளடக்கவேண்டிய தவே, பல்வகமை, பாலினர் தியான சமத்துவம் பற்றியெல்லாம் நாங்கள் பசுகிறோம். இது கட்டாயம் செய்யவேண்டியது.

நான் பொதுவெளியில், மக்கள் மத்தியில் போகும் போதெல்லாம் பன்னகையோடிரும்பினேன். ஒரு பெரிய பெரிய பன்னகை! சிலர் என்னிடம் கேட்பார்கள் – எல்லாநேரங்களிலும் இப்படி பன்னகைத்துக்கொண்டேயிருப்பது உங்களுக்கு சலிப்பாக இல்லையா?” என்று. எப்படி உங்களால் எப்போதுமே பன்னகைத்துக்கொண்டிருக்க முடிகிறது. இதன் ரகசியம் என்ன?” என்று கேட்பார்கள்.

அதற்கான பதிலாய் நான் ஒன்றே ஒன்றைத் தான் எப்போதுமே சொல்வனே. “நான் இழந்தவற்றைப் பற்றிக் கவலைபடுவதை நிறுத்தியாயிற்று. நான் இழந்த மனிதர்களை நினதைது வருத்தப்படுவதை நிறுத்தியாயிற்று. என்னோடிருக்க வேண்டியவகையும், என்னோடிருக்க வேண்டிய மனிதர்களும் என்னோடான இருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் சிலர் உங்களோடும் இல்லாமலிருப்பதும் கட்ட உங்களமைப்பட்ட மனிதராக் குகிறது. எனவே, அவர்களுடைய இன்மையைப் போற்றுகள். அது

Written by - நனரா சமரா (NORA ZEMERA) | தழிழாக்கம்: லதா ராமகிருஷ்ணன் -
Friday, 08 March 2019 08:10 - Last Updated Friday, 08 March 2019 08:19

எப்பனாதுமடே, எப்பனாதுமடே ஓரா மாறுவடேத திலான ஆசிர்வாதம்; அருள்பாலிப்பு.

உங்கள் வாழ்க்கையை முழுவாயாக வாழுங்கள். நீங்கள் எப்படியிருக்கிறீர்களோ அப்படியே உங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். உங்களிடம் கருணையோடு இருங்கள். ஆம், மீண்டும் கஹுகிறேன் - உங்களிடம் கருணையோடு இருங்கள். அப்படியிருந்தால் மட்டுமே உங்களால் மற்றவர்களிடம் கருணையோடு இருக்க முடியும். உங்களை நேசியுங்கள். அந்த அன்பைப் பரவலாக்குங்கள். வாழ்க்கை கடினமாகத்தான் இருக்கும். கண்டிப்பாக கொந்தளிப்புகள் இருக்கும்; சனாதனைகள் இருக்கும். ஆனால், அவையெல்லாமே உங்களை மலேமும் மலேமும் வலியை வரவாக்களாக மாற்றும்.

எனவே, நீங்கள் எப்படியிருக்கிறீர்களோ அதையே வாய் உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்போது உலகம் உங்களை அடியாளம் கண்டு அங்கீகரிக்கிறது.

எல்லாமே நமக்குள்ளிருந்து தான் ஆரம்பமாகிறது.

காணொளி: <https://www.youtube.com/watch?v=2m9RBAJmvGY>